

Arrest

nr. 213 240 van 30 november 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 13 juli 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 juli 2018 *"waarbij geoordeeld wordt dat de aanvraag gezinshereniging dd. 5 mei 2017 van verzoeker niet behandeld kan worden"*.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2018.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 5 mei 2017, in functie van P.K., een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.2. Op 25 juni 2017 deelde de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse Documenten mee dat het door verzoeker bij zijn verblijfsaanvraag voorgelegde paspoort een vals document is.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 2 juli 2018 de beslissing dat verzoekers verblijfsaanvraag niet kon worden behandeld. Deze beslissing, die verzoeker op 5 juli 2018 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene diende dd. 05/05/2017 een bijlage 19 ter in in functie van zijn Belgische vader, de genaamde [K.P.S.] [...]. Gezien is gebleken dat het paspoort, dewelke betrokkene bij deze aanvraag heeft voorgelegd, ongeldig is (verslag van de politie 25/06/2018), kon deze aanvraag niet worden behandeld.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt op dat verzoeker geen belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing aangezien hij zich hoe dan ook niet kan beroepen op de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG). Verweerder zet uiteen dat verzoeker een vervalst paspoort heeft voorgelegd en dus niet heeft aangetoond dat hij een familielid van een burger van de Unie is, zodat zijn verblijfsaanvraag nooit kan worden ingewilligd.

3.2. De Raad stelt vast dat verzoeker betwist dat hij gebruik maakte van een ongeldig paspoort en dat hij ook voorhoudt dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), waardoor niet zonder meer kan worden geoordeeld dat hij geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 42, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) en van artikel 10, eerste lid van de richtlijn 2004/38/EG.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“2.1.1.

Dat verzoeker op 5 mei 2017 een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend in functie van zijn Belgische vader.

Op 5 mei 2017 werd zij in het bezit gesteld van een bijlage 19ter.

Pas op 2 juli 2018 werd er door verweerder een ‘beslissing’ genomen waarbij gesteld werd dat de aanvraag van verzoeker niet verder kon behandeld worden (stuk 1), hetzij meer dan 14 maanden na de aanvraag.

Dat artikel 10, lid 1 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden stelt dat :

"Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag terzake vastgesteld door de afgifte van een document, "verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven"

Dat overeenkomstig artikel 42 §1 van de wet van 15 december 1980 het recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk zo snel mogelijk en ten laatste 6 maanden volgend op de aanvraag erkend wordt aan de burger van de Unie en zijn familieleden.

Dat ook in overweging B.34.5 van het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 (GH, 26 september 2013, nr. 121/2013, overweging B.34.6) en punt II.2.2 van de omzendbrief betreffende de toepassing van de artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging die door het Grondwettelijk Hof in het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 geïnterpreteerd werden, duidelijk wordt gesteld dat de termijn van 6 maanden binnen de welke over de aanvraag tot erkenning van het verblijfsrecht dient te worden beslist, moet worden nageleefd.

Tenslotte heeft ook de Raad van State verduidelijkt dat de maximale behandelingstermijn van 6 maanden voor een aanvraag gezinshereniging voor een derdelands familielid van een Belg of Unieburger, in alle gevallen een vervaltermijn is. Neemt de Dienst Vreemdelingenzaken geen (weigerings)-beslissing binnen de 6 maanden, dan heeft het familielid recht op een F kaart (RvS, 17 januari 2017, nr. 237.042).

De Raad van State verwijst in zijn arrest bovendien naar het arrest nr. 128/2010 van 4 november 2010 van het Grondwettelijk Hof dat gewezen heeft op de dubbele waarborg voor de betrokken vreemdeling door het opleggen van een termijn van 6 maanden : "enerzijds, wordt de overheid verplicht om binnen een bepaalde termijn te beslissen over de aanvraag tot gezinshereniging, zodat de betrokkene niet te lang in het ongewisse blijft over het antwoord op zijn aanvraag; anderzijds, moet de toelating worden verleend indien geen enkele beslissing werd genomen binnen de opgelegde termijn, waardoor de betrokken vreemdeling wordt beschermd indien de overheid de opgelegde termijn niet respecteert of geen enkele beslissing neemt."

Verder heeft het Hof in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 uitdrukkelijk vastgesteld dat zowel uit de parlementaire voorbereiding als uit het algemeen opzet van de artikelen 40 en volgende van de vreemdelingenwet blijkt "dat de wetgever heeft gewild dat de termijn van zes maanden binnen welke over de aanvraag tot erkenning van het verblijfsrecht wordt beslist, in elk geval moet worden nageleefd".

Uit het voorgaande leidt de Raad van State dan ook af dat de bedoelde termijn van zes maanden een vervaltermijn is.

Dat het in casu zeer duidelijk is dat verweerder nagelaten heeft binnen een termijn van 6 maanden een beslissing te nemen in het dossier van verzoeker.

Dat zelfs indien dit schrijven als een geldige beslissing zou worden aanzien - quod certe non (zie infra) - het duidelijk is dat deze beslissing manifest laattijdig is, nu de beslissing inzake de aanvraag gezinshereniging van verzoeker door verweerder uiterlijk op 5 november 2017 diende genomen te worden.

Dat de bestreden beslissing dat ook manifest strijdig is met artikel 10, lid 1 van richtlijn 2004/38/EG en artikel 42 § 1 van wet van 15 december 1980 en dan ook dient vernietigd te worden.

2.1.2.

Dat conform artikel 52, § 4 van het KB van 8 oktober 1981 de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie overhandigt indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent, of indien er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald in artikel 42 Vw.

Dat aan verzoeker dan ook een F kaart dient afgeleverd te worden, aangezien verweerder nagelaten heeft een beslissing te nemen binnen de termijn van 6 maanden, zoals bepaald in artikel 42, §1 Vw.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 52, §4 van het KB van 8 oktober 1981.

2.1.3.

Aangezien de bestreden beslissing genomen werd buiten de termijn van 6 maanden, wettelijk bepaald voor het nemen van een beslissing inzake de aanvraag gezinshereniging van verzoeker en verweerder weigert een verblijfsdocument aan verzoekster af te leveren, is de bestreden beslissing strijdig met artikel 42, §1 Vw., artikel 52, §4 van het Vreemdelingenbesluit en artikel 10, lid 1 van richtlijn 2004/38/EG. De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden.”

4.1.2. De Raad merkt op dat artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet, artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en artikel 10, eerste lid van de richtlijn 2004/38/EG betrekking hebben op de erkenning van het verblijfsrecht van burgers van de Unie of van familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten. In casu blijkt evenwel niet dat verzoeker een burger van de Unie of een familielid van een burger van de Unie is. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken kan worden afgeleid dat verzoeker poogde zijn identiteit en het feit dat hij de zoon van een Belgisch onderdaan is te bewijzen door het overleggen van een Ghanees paspoort. De Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse Documenten stelde evenwel vast dat dit paspoort niet conform de regels werd ingevuld, dat de Machine Readable Zone foutief is, aangezien de controlecijfers niet correct zijn en dat verzoeker niet lijkt op de persoon wiens foto in het paspoort is aangebracht. Voormelde dienst concludeerde dat het voorgelegde paspoort vals is. Verzoeker toont niet aan dat verweerder verkeerdelijk oordeelde dat het door hem voorgelegde paspoort ongeldig is. Nu niet vaststaat dat verzoeker een burger van de Unie of een familielid van een burger van de Unie is, kan hij niet dienstig verwijzen naar de bepalingen van artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet, artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en artikel 10, eerste lid van de richtlijn 2004/38/EG en is zijn uiteenzetting inzake de toepassing van voormelde artikelen irrelevant.

Een schending van artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet, artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 of artikel 10, eerste lid van de richtlijn 2004/38/EG kan niet worden vastgesteld.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, en meer in het bijzonder van het rechtszekerheidsbeginsel, de rechten van de verdediging, het vertrouwensbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij stelt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van machtsmisbruik.

Hij stelt het volgende:

“2.2.1.

Dat de bestreden beslissing, welke aan verzoeker op 5 juli 2018 werd betekend, niet in een wet of KB is voorzien, waardoor deze strijdig is met het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging.

Dat in het KB van 8 oktober 1981 de bijlagen worden opgesomd welke per procedure aan de betrokken vreemdelingen dienen te worden afgeleverd en/of te worden betekend.

In casu wordt de 'beslissing' welke door verweerder genomen werd dd. 13 november 2017 nergens vermeld in het kwestieuze KB, noch in enige andere regelgeving.

Verweerder stelt immers zonder omstandige motivering dat de aanvraag van verzoeker niet verder kon behandeld worden.

Dat dan ook geen enkele wettelijke bepaling in een dergelijke beslissing voorziet, noch wettelijk een mogelijkheid voorzien is om een beslissing te nemen waarbij een aanvraag gezinshereniging 'niet verder zal/kan behandeld worden'.

Dat verweerder ook nalaat de wettelijke bepaling te vermelden waarop zij steunt om de aanvraag van verzoeker niet te behandelen en verweerder ten overvloede ook nalaat enige motivering te geven.

Dat de bestreden beslissing dan ook onvoldoende gemotiveerd is en een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel.

Dat een dergelijke beslissing dan ook niet wettelijk is en verweerder zich schuldig maakt aan machtsmisbruik, temeer daar hij nalaat op basis van deze (overigens ook laattijdige) beslissing een verblijfsdocument aan verzoeker af te leveren!

2.2.2

Voorts wordt in de bestreden beslissing nergens melding gemaakt van een mogelijkheid tot het aantekenen van beroep tegen deze beslissing, zodat er sprake is van een schending van de algemene rechtsbeginselen en meer bepaald het beginsel van de rechten van de verdediging.

Door het niet vermelden van een eventuele beroepsmogelijkheid, wordt voor verzoeker verborgen gehouden dat hij beroep kan aantekenen tegen deze beslissing. Indien verzoeker geen juridisch advies had ingewonnen, zou hij onwetend geweest zijn van het feit dat een mogelijkheid tot het aantekenen van beroep bestond en zou hij deze onwettige en laattijdige beslissing aanvaard hebben.

Dat de bestreden beslissing dan ook een ernstige schending van de rechten van de verdediging behelst.

2.2.3.

Dat uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd (Cass. 14 juni 1999, A.C., 1999, nr. 352; Cass. 17 mei 1999, A.C., 1999, nr. 285).

Dat bij verzoeker, na het indienen van een aanvraag gezinshereniging, het gerechtvaardigde vertrouwen ontstond dat enerzijds binnen de wettelijke termijn een beslissing zou worden genomen en anderzijds hem een geldige en wettelijke beslissing zou worden betekend.

Dat aan verzoeker een schrijven werd betekend waarin werd vermeld dat zijn dossier niet verder kan worden behandeld (!) welke bovendien nog buiten de termijn van 6 maanden werd opgesteld (stuk 1).

Door een dergelijke 'beslissing' te nemen buiten de door de wet voorziene termijn van 6 maanden en halsstarrig te weigeren een verblijfsdocument aan verzoeker af te leveren, werd het gerechtvaardigde vertrouwen van verzoeker in de overheid dan ook ten zeerste geschonden. Dat er dan ook sprake is van een schending van het vertrouwensbeginsel.

Dat voorts het rechtszekerheidsbeginsel voorziet dat de burger moet kunnen vertrouwen op de openbare diensten en erop moet kunnen rekenen dat zij de regels in acht nemen en een standvastig beleid volgen dat de burger niet anders kan opvatten.

Het behelst o.m. dat de burger in elke situatie het recht kan kennen dat op zijn zaak of handelen toepasselijk is, dat hij het vertrouwen kan hebben in de medeburger of de overheid dat dit recht zal gerespecteerd worden en bij gebreke hieraan door de rechterlijke macht kan afgedwongen worden, dat hij in alle redelijkheid door de toegankelijke kennis van het recht de uitspraak van de rechter kan voorspellen. De rechtszekerheid is inherent aan de rule of law en staat tegenover rechtsonzekerheid of willekeur (Bart VAN DEN BERGH, Recht zoekt zekerheid, R.W., 2010-2011, 346).

Dat in casu verweerder geenszins de wet heeft gevolgd en het vertrouwen dat verzoeker in de overheid heeft hierdoor ten zeerste is geschaad!

Dat tenslotte de bestreden beslissing geenszins met de nodige zorgvuldigheid werd genomen, wel integendeel!

Betreffende de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat dit in casu geenszins gebeurd is en er dan ook sprake is van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

2.2.4.

Dat besluitend gesteld kan worden dat de bestreden beslissing niet voorzien is in de vreemdelingenreglementering en dus onwettig is en hierdoor niet aan verzoekster kon worden betekend.

Dat de bestreden beslissing bovendien een schending inhoudt van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald [...] de rechten van de verdediging, het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. Dat er bovendien ook sprake is van een manifeste beoordelingsfout, meer nog, van machtsmisbruik.”

4.2.2. Allereerst moet worden gesteld dat het loutere gegeven dat de bestreden beslissing “niet in een wet of KB is voorzien” en dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing geen gebruik heeft gemaakt van de modellen die als bijlage zijn gevoegd bij het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 in voorliggende zaak op zich niet toelaat te concluderen dat deze beslissing is genomen met miskenning van het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, de motiveringsplicht of de rechten van verdediging.

Daarnaast moet worden geduïd dat verzoekers stelling dat er geen uitdrukkelijke wetsbepaling of andere regelgeving is die voorziet dat verweerder kan besluiten een verblijfsaanvraag niet verder te behandelen indien wordt vastgesteld dat de aanvrager gebruik maakt van een vals identiteitsdocument evenmin toelaat te besluiten dat de rechten van de verdediging, het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel of het vertrouwensbeginsel werden geschonden. Verzoekers uiteenzetting laat de Raad niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of dat deze niet gegrond is op een correcte feitenvinding. Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij lijkt te willen aangeven dat hij erop mocht vertrouwen dat verweerder zijn aanvraag toch verder zou behandelen en zelfs zou inwilligen nadat was vastgesteld dat hij een vals identiteitsdocument aanbracht. Een dergelijke veronderstelling, waaruit verzoeker een schending van het vertrouwensbeginsel deduceert, is immers niet rationeel. Het rechtzekerheidsbeginsel, dat verzoeker ook geschonden acht, houdt in dat de rechtsonderhorige dient te kunnen inschatten wat de rechtsgevolgen van zijn handelen zullen zijn en verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat hij niet kon inschatten dat verweerder geen verder (gunstig) gevolg zou geven aan zijn verblijfsaanvraag die hij slechts kon indienen na het voorleggen van een vals stuk. Hij toont ook niet aan dat verweerder door aldus te handelen geen “standvastig beleid” voert.

Voorts moet worden gesteld dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet – bepaling die door verzoeker bij zijn verblijfsaanvraag werd ingeroepen – verweerder niet toelaat de verblijfsaanvraag van een vreemdeling van wie niet blijkt dat hij een familielid in de zin van deze wetsbepaling is in te willigen, zodat zelfs niet blijkt dat verzoeker enig belang bij zijn grief heeft.

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur waarnaar verzoeker verwijst betreft de materiële motiveringsplicht. Verzoekers betoog omtrent het ontbreken van een wettelijke bepaling in de bestreden beslissing heeft evenwel betrekking de formele motiveringsplicht en laat derhalve niet toe een schending van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

Verzoeker zet uiteen dat verweerder naliet aan te geven over welke beroepsmogelijkheden hij beschikte. Hij toont hiermee niet aan dat de bestreden beslissing zelf door enig gebrek is aangetast. Het niet naleven door verweerder van de verplichting om de beroepsmogelijkheden, de instanties bij wie het beroep moet worden ingesteld en de geldende vormen en termijnen mee te delen heeft, overeenkomstig artikel 2, 4° van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, slechts tot gevolg dat de verjaringstermijn voor het indienen van een beroep geen aanvang neemt. Het ontbreken van de mededeling van de beroepsmogelijkheden bij de kennisgeving van de bestreden beslissing heeft verzoeker ook niet verhinderd om tijdig een beroep in te stellen. Een schending van de rechten van

verdediging kan bijgevolg niet worden vastgesteld en er blijkt zelfs niet dat verzoeker enig belang heeft bij de aangevoerde schending van de rechten van verdediging.

De vaststelling dat verweerder aangaf geen verder gevolg te kunnen verlenen aan verzoekers verblijfsaanvraag kan, in tegenstelling tot wat verzoeker meent, in casu niet worden beschouwd als machtsmisbruik. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder zijn bevoegdheden op een incorrecte wijze heeft aangewend, laat staan misbruikt, door te weigeren gevolg te geven aan een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die werd ingesteld door een persoon die gebruik maakte van een identiteitsdocument waarvan door een gespecialiseerde dienst werd vastgesteld dat het een vals document betreft.

Verzoekers beschouwingen stellen de Raad ook niet in staat om te oordelen dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de algemene rechtsbeginselen, inzonderheid de motiveringsplicht.

Zijn betoog luidt als volgt:

“2.3.1. Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Dat daarbij de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat "vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn”.

Dat in casu de bestreden beslissing opwerpt de aanvraag van verzoeker niet kon worden behandeld verzoeker een ongeldig paspoort zou hebben voorgelegd.

Dat nergens enige verdere motivering wordt gegeven betreffende de ongeldigheid van dit paspoort, temeer daar nooit aan de Ghanese overheid informatie werd gevraagd of dit paspoort al dan niet ongeldig is.

Verzoeker heeft dit paspoort immers aangevraagd bij en ontvangen van de bevoegde Ghanese overheid, zodat hij ten zeerste betwist dat dit niet geldig zou zijn!

Dat de bestreden beslissing dan ook op een vage, onduidelijke, onnauwkeurige en niet plausibele wijze gemotiveerd werd en dan ook duidelijk niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de algemene motiveringsplicht.

2.3.2.

Dat de bestreden beslissing bovendien geen enkel wetsartikel vermeldt op basis waarvan zij werd genomen, noch de stukken vermeldt die zij bij het nemen van haar beslissing in overweging heeft genomen, noch de beroepsprocedure vermeldt.

Dat een dergelijke beslissing dan ook volledig indruist tegen het motiveringsbeginsel en dan ook een schending uitmaakt van het algemeen rechtsbeginsel van de motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.”

4.3.2.1. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing zeer duidelijk is aangegeven dat uit een politieverslag blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie een ongeldig paspoort heeft voorgelegd en dat deze aanvraag daarom niet verder kon worden behandeld. Deze motivering kan niet worden afgedaan als vaag, onduidelijk of stereotiep. De motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert verder

niet dat verweerder de motieven van zijn motieven dient te vermelden (RvS 13 december 2006, nr. 165.918). Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de redenen waarom het door hem voorgelegde paspoort als ongeldig werd beschouwd nader dienden te worden uiteengezet. Dit te meer omdat hij zelf, gelet op de vastgestelde gebreken, niet kan voorhouden onwetend te zijn van het feit dat het een ongeldig paspoort betrof. Het ontbreken van de vermelding van enige reglementaire bepaling leidt in voorliggende zaak verder geenszins tot de vaststelling dat verzoeker niet in staat wordt gesteld te begrijpen op basis van welke argumentatie de bestreden beslissing werd genomen en dat de doelstelling van de formele motiveringsplicht niet wordt bereikt. Aangezien niet blijkt dat de aangevoerde leemte inzake de juridische overwegingen de belangen van verzoeker zou hebben geschaad kan deze niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden (cf. RvS 4 oktober 1994, nr. 49.427).

Door te beweren dat hij zijn paspoort heeft ontvangen van de bevoegde Ghanese overheid toont verzoeker evenmin aan dat de formele motiveringsplicht werd geschonden. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt bovendien dat een vertegenwoordiger van de Ghanese autoriteiten in België bevestigde dat verzoeker niet de persoon is die hij beweert te zijn.

De motivering van de bestreden beslissing laat verzoeker wel degelijk toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden vastgesteld.

4.3.2.2. De uiteenzetting van verzoeker geeft geen aanleiding tot de conclusie dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht – het beginsel van behoorlijk bestuur waarnaar verzoeker verwijst – blijkt derhalve niet.

4.3.2.3. Ook de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur kan, op basis van verzoekers toelichting, niet worden vastgesteld.

Het derde middel is ongegrond.

4.4.1. Verzoeker voert in een vierde middel de schending aan artikel 8 van het EVRM.

Hij verstrekt de volgende toelichting:

“2.4.1.

Dat verzoeker en zijn Belgische vader samenwonen en zij een hecht gezin vormen, zodat een terugkeer van verzoeker naar Ghana een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM.

Dat conform artikel 8 van het Europees Verdrag inzake de Rechten van de Mens eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.4.2.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150). Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker en zijn vader vormen al jaren een gezin en wonen reeds effectief jarenlang samen, zodat er aangenomen kan worden dat verzoeker een gezinsleven in België heeft.

2.4.3.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

Aangezien het een aanvraag voor een eerste verblijf betreft, dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoekster en haar familie teweegbrengt. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

2.4.4.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006,

Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoekster waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Dat in casu de bestreden beslissing zelfs met geen woord rept over het gezinsleven van verzoeker, noch enige melding maakt van artikel 8 EVRM, zodat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.”

4.4.2. De Raad kan slechts benadrukken dat geenszins wordt aangetoond dat verzoeker – wiens ware identiteit onbekend blijft – enige verwantschapsband heeft met de Belgische man in functie van wie hij een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende en dat verzoeker met zijn theoretische beschouwingen niet aantoont dat hij enig privé-, gezins- of familiaal leven in België heeft dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen en dat verweerder zou nopen tot verdere belangenafwegingen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Het vierde middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend achttien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK